

”החולה ההודי” מאת רשף ורגב לוי

דמות: שגב

לפעמים הוא נהיה אליים.
לפני חצי שנה באתי הביתה וגיליתי שהוא שבר את כל הכלים בבית.
הוא ישב פה על הכיסא בתוך ערימה של זכוכיות והרגליים שלו נטפו דם.
וכל זה בגלל מה? הוא חשב שאמא שלי בוגדת בו.
ואל תתפתה להגיד, הוא סובל מהזיות, כי למה להגיד סובל? יש אנשים
שנהנים מהזיות. למה מיד לחשוב על סבל? אם אנשים היו כל כך סובלים
מהזיות למה הם לוקחים סמים?
ודרך אגב במקרה הזה זאת לא היתה הזיה היא באמת בוגדת בו. היא
מזדיינת עם המנהל של בית הספר שלי. היא מורה, וביננו אם נשים את
הקלפים על השולחן, אמא כבר לא סחורה, אם נשים היו מכוניות אמא
היתה קורטינה שנת שמונים ושתיים אחרי תאונה ופגיעה בשאסי... אין
קונים רציניים... מקסימום יקחו סיבוב אחד חינם.
נתתי לו שלושים וחמישה כדורים, אם הוא לא ייקח את זה הוא לא
ימות. וגם אם עשרים יכלו לעשות את העבודה, מה יש פה לחסוך? מה
נעשה עם כל הכדורים אחרי שהוא ימות?
ואני לא הורג אותו אני גואל אותו ואתה אומר לי איך אני יכול להיות כל
כך דפוק בשכל? מה לא בסדר אצלי? ומה לא בסדר איתי? אתה יודע מה
זה שלוש שנים לקחת אותו, להחזיר אותו? לנקות לו את החרא? ולנקות
לו את הפיפי. והיא מסתירה ממני את הזיונים שלה. מה אתה מבין? מה?
יא מפונק!! יא נקניק!! אבא שלך מה עשה לך? לא דיבר איתך? כעס עליך?
אתה עוד מעט בן ארבעים וחמש ואתה בקושי מוכן לדבר עם אח שלך!!
אתה דפוק! ואני?
חשבת על זה שאולי הוא רוצה למות? אבל מה אכפת לך ממנו? אתה יודע
איך הוא מושפל? למה לבן שלו שאוהב אותו אסור להיות קצת אלוהים
בשבילו? הרי האלוהים האמיתי... הוא... הוא עסוק בעניינים אחרים
כנראה...
אני לפחות רוצה שהוא ימות כי אני אוהב אותו... אתה כבר עשרים
ומשהו שנה רוצה שהוא ימות כי נעלבת!
אז עכשיו לך תזדיין ואל תרחם עלי!